

GIA-CỐP BỎ CHA-RAN

(Sáng 28 : 10-22)

VUN KHÓM CÂY XANH

Câu gốc: Ê-sai 26 : 3

- Câu hỏi.** — 1. Gia-cốp đi đâu (28 : 10)? 2. Gia-cốp chiêm-bao thấy gì (28 : 12)?
 3. Chúa hứa gì với Gia-cốp (28 : 13-15)? 4. Gia-cốp đặt tên gì cho chỗ ấy (28 : 19)?
 5. Gia-cốp hứa gì với Đức Chúa Trời (28 : 20-22)?

Gạch dưới những chữ không đúng.— Gia-cốp chiêm-bao về: con chiên, Chúa, chim, cái thang, mặt trời, thiên-sứ.— Bài này nói về: hòn đá, nhà Chúa, đất, cái gối, Bê-tên, bánh mì, bụi, Áp-ra-ham, dâu.— Thiên-sứ ở thiên-đàng với: Gia-cốp, kẻ tội-lỗi, Giảng, Đức Chúa Jêsus, Phao-lô, Ma-ri.

Biên trên thang này bốn lời Đức Chúa Trời hứa với Gia-cốp.

— BÀ E. F. IRWIN VÀ THẦY PHƯỚC, TOURANE.

BAN CHO VÀ NHẬN-LÃNH

MINH, học-sanh trường Chúa-nhứt, mới học được câu : «Ban cho có phước hơn là nhận-lãnh.» Câu ấy Minh học đã thuộc lòng, nhưng mà ý-nghĩa đối với Minh thật là khó hiểu quá! Từ xưa đến nay Minh chưa từng cho ai vật gì, song đã nhận được nhiều quà người ta cho, và mỗi khi đều vui-mừng khôn xiết. Nào là bánh, kẹo vô-số, Minh đã nhận được trong dịp lễ Giáng-sanh; đồ chơi quý-giá nay vẫn còn, sách đẹp, bút tốt hiện Minh đang dùng. Lúc nào nghĩ đến tình thân-yêu của mọi người đối với Minh, thì lòng Minh sung-sướng vô-hạn.

Thế mà Kinh-Thánh lại nói : «Ban cho có phước hơn là nhận-lãnh!» Đều gì Kinh-Thánh đã nói là thật, thầy giáo và ba má Minh nói như vậy, và Minh cũng tin chắc-chắn như vậy. Nên Minh cầu-nguyện Chúa cho được nếm-trải ơn-phước tốt hơn ấy.

Một sáng kia, Minh đi học chưa kịp ăn lót dạ, má Minh cho Minh một cái bánh để vào trường ăn. Giờ ra chơi, Minh đến nơi vắng-vẽ trong sân trường để ăn cho tiện, thì bỗng gặp Sang, bạn Minh đứng lúi-thúi một mình, quay mặt vào tường. Cử-chỉ của Sang, vốn lạnh-lẹn, chạy-nhảy, không bao giờ chịu đứng lâu một chỗ, khiến cho Minh lấy làm lạ. Minh lại gần thấy Sang sụt-sịt khóc, gạn hỏi mới biết Sang đói quá vì cha mẹ Sang đi vắng, quên không lo cho Sang tiền.

Minh an-ủi bạn và muốn chia bánh của mình cho Sang, song còn ngần-ngại... Lời Chúa vắng-vắng bên tai : «Ban cho có phước hơn là nhận-lãnh.» Minh quả-quyết bẻ đôi bánh ra, đưa cho Sang một nửa :

— Này! Anh ăn với tôi một miếng cho vui!

Sang mừng-rỡ tiếp lấy, rồi cả hai vừa ăn vừa nói chuyện... Ăn xong cùng dắt tay nhau đến chơi-rỡn với bạn cho đến hết giờ.

Minh chưa hôm nào vui-thỏa và sung-sướng như hôm đó. Tan học, Minh về nhà không thấy đói như Minh tưởng trước khi chia bánh cho Sang; trái lại, lòng Minh thật khoan-khoái lạ-thường, nhứt là lúc Minh thuật lại việc đó cho ba má Minh nghe và được ba má khen-ngợi.

Bấy giờ Minh mới được hiểu ý-nghĩa câu Kinh-Thánh Minh đã học vậy.

Thế rồi Minh còn đi xa hơn nữa. Xưa khi ba má Minh lấy đồ chơi của Minh cho trẻ khác, thì Minh ngoài mặt tuy ưng-thuận mà trong lòng rất khó chịu; nay Minh thấy bạn nào nghèo, thì lại về xin phép ba má, rồi tự lấy đem cho. Trước đối với bạn-hữu, Minh bao giờ cũng muốn phần thắng, không chịu nhường-nhịn ai, nên đã chuốc lấy sự ghen-ghét của chúng bạn. Nay Minh nhờ Chúa đổi hẳn cách ăn ở. Đối với người hơn tuổi thì Minh kính-nhường, mà đối với người kém tuổi thì Minh che-chở, giúp-đỡ.

Minh đặt sự vui-mừng của người khác trước sự vui-mừng của chính mình. Vậy, Minh đã được lòng mọi người. Mỗi khi Minh tránh được sự giận-dữ, cãi-lầy, thì Minh lại ngợi-khen Chúa vì Ngài đã cho Minh sớm được hưởng lòng bình-an, vui-thỏa, bởi ơn-phước của Ngài ban cho. Minh thật không ngờ đã thực-hành được câu cách-ngôn ngoài miệng-luỡi của người đời : «Tìm hạnh-phước của mình trong hạnh-phước của người khác.»

Song chưa hết! Lời hằng sống : «Ban cho có phước hơn là nhận-lãnh» còn cảm-động lòng Minh, nên Minh tuy hãy còn nhỏ tuổi mà đã biết cầu-nguyện Chúa, đề Ngài cho Minh có thể phó cho Ngài chính mạng sống của mình, là sự «ban-cho» lớn hơn hết của Minh vậy. Chúng ta tin chắc chẳng bao lâu Minh sẽ được thỏa-nguyện.— *Trần-ngọc-Bản.*

ĐỨC-TIN LÀ GÌ?

NHÀ của em gái nhỏ kia dưới nền có một cái hầm; khi mở cửa, người ta bước thẳng xuống một cái hầm rất sâu, có thang lặn xuống, và hầm tối đen. Một ngày kia cửa hầm ấy đã mở ra, đưa gái nhỏ lại gần và dòm xuống, vì hầm tối đen, em chẳng thấy chi cả. Em bèn kêu:

— Cha ơi, cha!

— Ơi, có cha ở đây, con hãy đến.

— Mà con không thấy cha ở đâu.

— Cha biết rồi, cha thấy con rõ lắm, cha ở đây, con hãy lại gần miệng hầm, rồi con nhảy đại xuống, cha sẽ bắt con trong cánh tay cha.

— Thưa, con không dám đâu, cha, con sợ té lắm.

— Mà con sẽ té trong cánh tay cha.

— Thưa cha, con biết vậy, mà con không thấy cha ở đâu.

— Cha biết vậy, đây cha nhìn thấy con rõ lắm, con hãy nhảy đi. Con hãy nhảy đi, mau lên!

Con gái ngần-ngại một hồi, người cha kêu tiếp: «Hãy nhảy xuống.» Con gái liền nhảy vào trong hang tối, và đã ở trong cánh tay cha nó, chẳng bị nguy-hiểm chút nào.

Chuyện ấy là hình-bóng về đức-tin. Ta đến cùng Đức Chúa Jê-sus và tin rằng Đức Chúa Trời đã sai Ngài đến để cất tội-lỗi của ta, chớ không phải đến để tìm các công-đức hoặc việc lành trong ta. Như vậy, Ngài đã phán: «Hãy đến, hãy đến...» Em gái nhỏ ấy chẳng thấy cha nó, song nó đã nghe rõ tiếng của cha, nó đã tin lời cha và dạn-dĩ gieo mình trong hang tối. Em gái đã té vào đâu? Trong cánh tay cha.

Hỡi bạn, sao bạn không dạn-dĩ nhảy vào cánh tay của Đức Chúa Jê-sus? Ngài thương-yêu ta lắm. Ngài đã phán: «Hãy đến cùng Ta, kẻ nào đến cùng Ta, Ta chẳng bỏ ra ngoài đâu.»

— *Yette I, Tourane.*